

weddelik wälja, ninna otjas tatti lomp. Misug-
 gukses illus plarristas ta ühte joni omma lag-
 gunud suga, nedis ühte külla naest seie teist jenna,
 seäl jures nimmetas ta wanna sarwelist egga pari
 sanna järrel pärtis nimmega. Wui pelletis! —
 Körtsmikkul polnud ta ka paljo wäert, sest et
 paljo tahtis jua, agga rahha polnud maksja; tõi
 küll ühte ja teist, mis maea jurest näppu putus,
 mis se suur asj olli.

Oh! se on üks halle luggu,
 Et weel meie rahwa suggu
 Armastab liig sedda nappi,
 Maksab kõrget wina afsi,
 Selle lihha himmo eest,
 Mis teeb lolliks igga meest.
 Körtsmil maksab kõrget renti,
 Jodit panned sisse panti,
 Et saaks tilga tänna weel
 Arrafuiwand ule peäl,
 Muudo ei woi ellada,
 Eht peab arrasurrema.
 Silmad sawad kuuldes märjaks,
 Et teid hütaks wina orjaks.
 Raske on mul möttelda,
 Raske wälja üttelda:

Mis on ial teie warra,
 Sedda jote kõrtsis ärra.
 Mis te' näte, mis te' jate?
 Sest, mis kõrtsis ärra jote?
 Körtsmil nimmetab teid lehwaks
 Tühjaks paljaks lahjaks lehmaks
 Teie kuuldes, filma ees,
 Piltab teid weel naero sees.
 Agga teie auustate
 Paksu pappat, paitate
 Palludes ja sillites:
 Nulla pappat, pai pappat!
 Anna wina, ölle happa
 Wölgo, kui ma homme tullen,
 Siis ma warji walmis ollen,
 Tännuga teid maksan ärra,
 Mul' on koddo küllalt warra.
 Oh te' lollid, oh te' nullid,
 Paksu pappat pankas kullid (rahha),
 Tullewad leif teie käest,
 Teie käest ja teie wäest.

Mitmesugguise mele p. hhanduuse jure tulli Sir-
 rilo Simmul weel se wihhastus, et kõrtsi Jaak
 talle ennam wina wölgo ei onnud, üht pahhan-
 dust teise kërwa rehgendades sai ta südda wimaks
 nenda hinge täis, et ommast ellust hopis ärra-